

Podavanje gosp. Rosine se je preložilo na prihodnje zborovanje, ki bode zunaj Ormoža, kjer se pričakuje tudi kmetsko ljudstvo, za katero bode napovedana razprava posebnost poučljiva. Po predlogu g. Žolnirja se sklene zborovati ob četrtek, da se tudi tovariši, ki so organizirani lahko udeležujejo.

Društvo želi, da bi se kmalu oživila „Zveza slovenskih učiteljev in učiteljic na Spodnjem Štajerskem“ in sklene ostati v „Lehrerbundu“ z ozirom na naše stanovske zadeve; vendar zahteva kakor v odboru tudi v vseh odsekih $\frac{1}{3}$ slovenskih zastopnikov.

Pri slučajnostih prišla je neprijetna zadeva Slanc-Kosijeva na vrsto. Pri razgovoru te stvari je predsedoval podpredsednik g. Anton Porekar. V 4. številki „Slov. Učit.“ z dne 15. februarja t. l. napada g. Anton Kosi iz Središča našega društvenega predsednika. Prisoja mu ošabnost, nadutost, zatiranje „osebne svobode“, gospodstvoželjnost, oblastnost, teroriziranje. Tudi trdi, da spada naš cenjeni predsednik k onim izjemam med kolegi in kolegijami, s katerimi ni moči shajati, ker ne obsojajo vsake prenapetosti, ter niso za slogo med našim in duhovskim stanom.

Po živahni debati se sklene, da izreče naše društvo povodom napada v 4. številki „Slov. Učit.“ z dne 15. febr. t. l. svojemu čislannemu načelniku g. Ernestu Slancu enoglasno svoje priznanje in neomejeno zaupanje, ter ga prosi, naj vkljub temu napadu še tembolj vstraja na svojem mestu, držeč se kakor dosedaj tudi naprej svojih naprednih stanovskih načel. Zajedno izjavlja, da je med njim in g. Kosijem prišlo do nasprotstva še predno je bil izvoljen nov odbor in nov načelnik, ter je društvo tega mnenja, da g. Kosi nikakor ni imel povoda, izstopiti iz našega društva, gotovo pa vsaj poprej ne, dokler se po § 29. društvenih pravil ni podvrzel društvenemu razsodišču.

Sploh pa učiteljstvo našega okraja nikakor ne odobruje postopanja onih, ki svojega nekoliko drugače mislečega tovariša smešijo ali črnijo pred svetom in to še predno so se prepričali, je li to, kar trdijo istina ali ne. „Združujmo se, a ne — razdružujmo!“ rekel je načelnik g. Slanc 7. nov. pr. l. o priliki zborovanja našega društva in g. Kosi piše v 7. številki „Učit. Tov.“: „Med seboj bodimo složni in prizanesljivi! Ne dajajmo povoda, da bi se spirali in nudili nasprotnikom priliko, kazati na našo nesložno hišo.“

Torej: malce prizanesljivosti, kjer je na mestu in imeli bomo nam toli potrebno slogo.

Književnost in umetnost.

„Zvonček“. Velikonočna št. tega našega krasnega mladinskega lista izide izjemoma že začetkom velikega tedna, da jo bodo imeli „Zvončkovi“ naročniki še pred prazniki in za praznike v rokah. Za to številko je izročil akademični slikar g. Ivan Vavpotič, dvanaest krasnih slik, ki bodo natisnjene večinoma v barvah ter deloma ilustrovala spise, deloma govorile same zase. Pesmi in povesti, priobčene v tej številki, so spisali priznani naši pisatelji, tako da smemo trditi: Enake publikacije še ni bilo doslej na našem književnem polju! Da bo mogoče tudi nenaročnikom omisliti si to „Zvončkovo“ številko, ki vstvarja zase celoto, je dalo upravnistvo natisniti nekaj več izvodov, ki jih prodaja po 1 krono. Naročila prejema g. L. Jelenc, učitelj v Ljubljani, Rimska cesta št. 7.

„Zvonček“. Št. 3. ima to-le vsebino: Pesmi Andreja Rapeta. — Večerna pesem (Bogomila). — Mladi Igralci (J. M.). — Iz mladih dni. Piše in riše Fr. Selski. — Ah, zvonijo... (Bogomila). — Ptica in lisica. (Rajko Levin). — Slovanske pravljice. Priobčuje Nik. Vrhov. 13. Bog daj srečo. (Slovaška). — Dragotin Jesenko-Doksov (S sliko). Spisal Lad. Ogorek. — Naš dedek. † Dragotin Jesenko-Doksov. — Oblika in velikost naše zemlje. Spisal M. P. Kropar. — Pouk in zabava. — Vesela pevka. Uglasbil Fr. Ks. Schneider. „Zvonček“ prav toplo priporočamo!

Poziv slovenskemu učiteljstvu! Naša zaslužna Slovenska Matica, katere ud bi moral biti vsak učitelj, hoče v par letih končati s preimenitnim podjetjem: z izdavanjem slovenskih narodnih pesnj. Letos jih izide že 6 knjiga. Da pa bo delo kolikor mogoče popolno, k temu moramo pripomoči mi slovenski učitelji. Vsak učitelj naj v svoji fari posluša, kaj se poje, ter pošlje g. Karolu Štreklju, vseučiliščnem profesorju v Gradu (Universität.) Vsak učitelj naj povprašuje dekleta in dečke, se li ne nahaja v njih hiši stara pisana pesmarica. To naj kupi ter pošlje g. Štreklju, ali pa si jo vsaj sposodi, da prepíše posamezne pesmi. Posnemajmo Stanka Vraza!

Skoraj vsaka narodna pesem ima tudi svoj narodni napev. Stokrat lažje od besed zgubi se napev. Besede si zapisuje vsaka deklica, vsak učenec, a kdo zapisuje narodne napeve? In vendar je to zrealo veselja in žalosti sad istega naroda kakor pesmi in, še v višji meri vredno, da se zapiše. Zato pa učitelji na delo!

Na gosli brenkati znamo skoraj vsi. Tega še menda tudi nismo pozabili, na katero črto se ta ali oni glas zaznamuje. Tedaj pa stvar ne bo težka. Po nedeljah in drugih priložnostih pokličimo izurjeno deklico, da nam zapoje v fari znane narodne pesmi. Zapisujmo glas za glasom, noto za noto pravilno in neizpremenjeno. Tudi varijant ne smemo zametavati.

Kam pa z nabranimi napevi? Že v lanjskem „Učit. Tovariš“ je g. Tovariš Anton Kosi izjavil, da namerava izdati narodno pesmarico za šolo. Ker pa so se takrat zglasili nasprotniki, nasvetoval bi sledeče: To delo naj prevzame naša dična Šolska Matica, ki naj pobere po vseh slovenskih pokrajinah primerne gradiva in ga izroči temu ali onemu večščaku v dvoglasno harmonizovanje. S tem pa podjetnemu g. Kosiju nikakor nočem odrekati zmožnosti. Bilo bi to le stvari v korist; ker 1. napevi bi se razkropili po vseh slovenskih pokrajinah, 2. imeli bi popolnejše delo 3. ognili bi se osebnih napadov.

Vsakemu napevu bi se moralo izbirati šoli primerno besedilo. Da pa bi se vedlo, katere besede poje narod k dotični pesmi, naj se to pod vsakim naslovom zaznamuje n. pr. („Štrekelj 1230.“)

Slavna Šolska Matica blagovoli izjaviti, ali bi bila voljna prevzeti to nalogo, gospodje tovariši pa na delo za narod.

Jožef Klemenčič.

„Knjižnica za mladino“ — naš trdi skrivnostni oreh.

(Dalje.)

V knjigi „Knjižnica za mladino“, ki je zagledala ob novem letu 1902. v podjetni tiskarni A. Gabrščka v Gorici beli dan, najdeš tri izvirne pesmi učiteljice Márice Strnadove namreč: 1. Pridni otrok. 2. Deček in konjiča. 3. Materi za god. Prav srčkane so! Njim sledi 24 krajsih povesti, spisala jih je plodna, globokočuteča poljska pisateljica Tereza Jadwiga, poslovenil Podravski. Ali naj vam jih naštevamo? Ne! Vem namreč, da bi sami naslovi ne bili obljubljeno jedro, rajše vam dam torej pokušati njihova slastna jedra. Evo jih! 1. Privošči stradanemu, česar imaš preveč, da bodeš zadovoljen in srečen. 2. Le plašljivci in strahopetci lažejo, ker nimajo poguma povedati resnice. 3. Kdor druge draži, praska sam sebe. 4. Kdor matere ne uboga, ga tepe nadloga. 5. Deček lenuhari, konjiček pa dela. 6. Lakomnik hoče preveč, zato pride navadno ob vse. 7. Prava sreča in zadovoljnost je v dobrih delih. 8. Sinova ljubezen in pridnost ozdravi bolno mater. 9. Spoznavaj, kdo je dober in pameten, tega si izberi za prijatelja. 10. Dobro delo, obilna nagrada za potrpežljivost. 11. Ne nadleguj brez potrebe živali. 12. S potrpežljivostjo vse premagaš. 13. Prenaglo delo škoduje. 14. Po premagovanju gre južina v dvojno slast. 15. Vljudnost vzbuja vljudnost. 16. Lakomnost vedno škoduje. 17. Dober otrok je najslajša očetova tolažba. 18. Sirotina podjetnost reši sestrico glada. 19. Dobra dela usmiljenja so cvetoče rože našega življenja. 20. Spoznavanje prežene otrokovo lahkomišelnost. 21. Od dobrih otrok se naučiš, kako ravnaj z ljudmi. 22. Tudi otroci znajo biti pogumni v dobrem. 23. V ubogih otrocih spoznaš globočino čutečega srca. 24. Stori drugim vedno kaj dobrega, vsekdar se bodeš čutil srečnega. — No, ali ni lepo? Ako bi ti te povesti bral, bi rekel: „V resnici, tako je na svetu!“ Te povesti so pisane prav primerno otroškemu duhu,

le tako in ne drugače se je mogoče priplaziti v otrokovo srce, ki se lačno odpira dišeči dušni hrani. Naroči knjigo, beri in beri! Mogoče, da se tudi tvojega srca kaj prime! Bog daj! V knjigi je nadalje priobčeno osem izvirnih pesmic gospoda Franca Zgurja. Tako zna peti le pravi mladino ljub, ki je spoznal do dna otrokovo dušo in srce. V resnici vse živo, kakor v življenju! Evo vam dam naslove njegovih pesmic: 1. Vojaki so tu! 2. V nedeljo časih popoldan . . . 3. Ptička vesela . . . 4. Spanček se hvali . . . 5. Po zlati brvici tam . . . 6. Kresovanje. 7. Pšenica, pšeničica . . . 8. Zvezdice — oči. Prav lepe pesmi to! Hvalijo vrlega mladino ljubca in pesnika, a nam se otroško dobričkajo: „Ali nas hočete?“ Ne . . .? Ali bo že kmalu konec? Ne še! Dobremu naj bi ne bilo nikdar konca! Kdaj priletijo k nam ljubke „Grlice“. Krotke in ponižne so te ljubeznive ptičice. Svoje gnezdo ljubijo neizrečeno. Ne dišeča cvetna jablan, ne razkošni sosedni vrt z vsemi narcisami in tulipani, ne bližnji košati hrast jim ne more nadomestiti ljubelega doma — njihove cvetoče rojstne lipe. Otroci se jočejo za grlice, prosijo za njihov dom, ko jim bočejo lipo podreti. In glejte, tu spoznajo, da imajo tudi oni svoj dragi slovenski dom, svoj mili materni jezik, da so ga torej dolžni ljubiti, kakor te ljube grlice, da, še bolj nego one, ker je v nevarnosti. To ni nobena pesem, temveč kaj ljubka, v srce segajoča povest. O, ti plemenito globokočuteče srce sloveče češke pisateljice Eliške Krásnohorske, ki znaš tako milo v deci vzbujati ljubezen do starišev, doma in materinega jezika! Hvala tisočkrat! Tvoje dobro delo naj rodi stoteri sad in boji tiha nagrada za tvoje sveto rodoljubje! Hvala tudi učitelju Radoslavu Knafliču, ki je to lepo in duhu časa jako primerno povest poslovenil ter jo kot oboževano cvetico presadil za našo mladino na slovenski vrt. Berite jo tudi vi odrasli, da si prisvojite sredstvo, kako vzbuditi v otrocih sveti čut ljubezni do materinega jezika in rojstnega doma. S pridom jo bodele pripovedovali ljubim malim. Še tebi, ljuba bralka, se bode še bolj omehčalo srce in ti, prijazni bralec, ne zameri, morda spoznaš, da nisi dovolj ljubil svojega jezika in rojstnega doma! Ljubki povesti „Grlice“ sledi 16 jako zanimivih in ljubeznivih pesmic neutrudljivo delujočega pesnika, učitelja E. Gangla, ki urejuje krasen slovenski list za mladino s podobami, z imenom „Zvonček“. Naslovi njegovih zares lepih pesmi so: 1. Moj dom. 2. Materina molitev. 3. Naš dedek. 4. Božične sanje. 5. Mudi se, mudi! 6. V sanjah. 7. Zvečer. 8. V aprilu. 9. Pouk. 10. Molčeca Anka. 11. Pripovedka o psičku Kradežu in muciki Sladici. 12. Želja. 13. Stric kovač. 14. Pravljica o dečku in angeljčku. 15. Želja rožice. 16. Naročilo. Kako lepo, mikavno in vabljivo! Neutrudljivi pesnik in pisatelj, delavec v vinogradu slovenskega naroda, dela od zore do mraka za slovensko mladino, urejuje list „Zvonček“ in „Knjižnico za mladino“, piše tudi drame in igrokaze za gledališče, povesti za družbo sv. Mohorja itd., vmes pa poje srčno in ljubo, da seže v srce in dušo našim drobnim ptičkom — slovenskim otrokom in da se tudi mi radujemo veselja polni nad glasom njegovih pesmi. In vendar smo mu v plačilo nevhvaležni! Ne zanimamo se za knjižnice! Grdi svet! Končno sledi v knjigi „Knjižnica za mladino“ 42 črtic iz življenja cesarja Jožefa II., katere je nabral marljivi Solovej. Prav lepe so! Iz njih se učimo narodnjaki, da pojdimo tudi mi, kakor cesar Jožef, seveda vsak po svoje, med priprost narod, spoznavajmo njegove potrebe ter urejajmo temu primerno svoje rodoljubno delo. Kdor le pri kupici vina, pri onih podobah, ki jim pravimo kvarte, ali za pečjo povdarja svoje rodoljubje, je — mrtev narodnjak! Žaba v mlaki! Če je že za odrasle ljudi težko pisati, je stokrat težavnejše za mladino, kajti treba je spis tako urediti, da posejano seme v srcu vskli, požene bilko, cvet in sad. Otrokovo srce je uganka, razvozlaj to uganko, če moreš! V njem se ti odpira velik čarobni, bajni svet, velik sredi malega srca. Pisatelji „Knjižnice za mladino“ gledajo v ta svet s svojimi prodirajočimi dušnimi očmi, oni pišejo z namenom, da bi dobro seme rodilo dober sad, in da bi obogatili, osrečili revno, ljubezni potrebno slovensko srce. Zdaj nismo več — oprostite — nevedneži in slepci! Trdi skrivnostni oreh je razklan. „Knjižnica za mladino“ leži pred nami razgrnjena na ogled.

Njena jedra so bogata, izpolnjujejo namreč 214 strani. Naročimo si jo v obilnem številu! Iz njenih jedrc specimo slastno orehovo potico, šla bode mladini v veliko slast, kajti njena duša je morala doslej v rodoljubju stradati. Odslej ne sme več stradati, temveč redi se naj, da si razvije svoje delavne moči materinemu jeziku in rojstnemu domu v čast in korist. Za nami pride zarod, ki bode pač drugače žarno, nego mi, ljubil svoj jezik in rod, a le tedaj, če ga mi „mlač-neži“ in „zaspanci“ k temu vzgojimo. Dajmo torej mladini dobrih knjig! Tudi meni je nekaj, ko sem v šoli hlače trgal, rodoljubna knjiga, katero mi je posodil moj nepozabni učitelj, moj dušni oče, vzgala v srcu plamen ljubezni do slovenskega naroda. Bog ve, če bi mi drugače ta sveti čut ne ostal zakrknjen, kakor našim slepim nemškutarjem. Rodoljubni knjigi, ki je bila v tistem času kaj borna, se mi je zahvaliti, da morem sedaj v svojem poklicu na tihem delati za svoj dragi narod. Na pravi poti sem, če rečem: „Dajte naši mladini v roke „Knjižnico za mladino“, da ji obogatite revno srce!“ Dom in šola, roko v roko! Zarja lepše prihodnosti nam izhaja na vzhodu. Koncem še kratek knjižnični načrt za naše šole: 1. Krajni šolski svet mora dati vsako leto najmanj 20 K v proračun za šolsko knjižnico. 2. Učiteljska domača konferenca naroči a) „Zvonček“, mladinski list s podobami za 5 K, b) „Knjižnico za mladino“ za 3 K 20 vin., c) „Popotnik“, pedagoški list za 6 K, d) „Vrtec“ za 5 K, za ostanek se naroče druge manjše knjige za mladino, na pr. Vrablov „Čujte nas!“, ki je z ozirom na vzbujanje ljubezni do materinega jezika pravi biser. Šola, ki ne skrbi za zadostno pomnoževanje šolske knjižnice, ne umeva svoje naloge popolnoma. Ona obsoja sama sebe. To velja tudi o stariših. Glejte torej, kogar se tiče! Še ni prepozno! Ti pa, ljubezniva bralka, dragi bralec, storiš veliko dobroto svojemu narodu, ako odpreš trdo orehovo luščino svoje žepne „késice“ in pošlješ A. Gabrščekovi tiskarni v Gorico 3 K 20 v. ali 1 gl. 60 kr., katera ti pošlje na vsake tri mesece po eno lično vezano knjigo, obsegajočo najmanj 214 strani za otroke, ki jih imaš rada. Še sama jo bodeš z zanimanjem brala. Morda ugledaš tudi ti tisti veliki, čarobni, bajni svet v malem otrokovem srcu, ki bode tudi tvoje nežno srce napolnjeval z blaženostjo in srečo! Obogatelo bode še bolj tvoje čuteče srce! „Pustite male k meni, kajti njih je nebeško kraljestvo!“

„Knjižnica za mladino“. Meseca aprila razpošljemo 26. knjigo.

Koliko so izdala vsa dosedanja priporočila po časopisju in okrožnicah, ki so stale truda in denarja, naj dokazujejo podatki, prepisani iz knjige naročnikov 15. marca t. l.

Dežela Goriška je najbolje zastopana; da, lahko rečemo, da smo lahko ponosni na to malo deželo. Čujmo! — Dežela ki šteje 101 občino, ima naročnikov:

1.) Gorica in okraj 84, 2.) sežanski okraj 52, 3.) tolminski okraj 60, skupaj torej 196. Ako bi bila ostala Slovenija naročena v tem razmerju, bi imeli okroglo 2000 naročnikov.

Trst in okolica nima niti enega naročnika. Ali ni to dovolj žalostna prikazen?! — Sicer pa „Edinost“ nima prostora, da bi le omenila kako slovensko knjigo, pač pa je oni dan navdušeno priporočala neko laško „Quido“.

Istra ima cela — dva naročnika!

Dežela Kranjska ima te šole: Razdrto, 2 izt. Ribnica, Št. Peter pri Rudolfovem, Leše pri Tržiču, 3 izt. Knežak, 2 izt. Tače, Dole, Ostrožnabrdo, Duplje, 2 izt. Babino polje, Hotederšica, 3 izt. II. mestna deška v Ljubljani, 2 izt. Barje pri Ljubljani, dekliška Rudolfovo, Šmartin pod Šmarno goro, Šmartno pri Kranju, Dole pri Litiji, Trebelno na Dolenjskem, Tribuče, Veliki Trn, Zagorje pri St. Petru, Dolenjavas pri Ribnici, Št. Vid nad Cerknico, 2 izt. Primskovo, Sodražica, Rovte, Mengeš, Št. Jernej na Dolenjskem, 2 izt. Planina pri Rakeku, Rob. — Zraven teh še 9 iztisov zasebnikom. — Vseh naročnikov na celem Kranjskem je torej — 51, ali manj nego sam mali sežanski okraj na Goriškem.

Na Štajerskem šole: Zagorje, Velenje, Prihova, 2 izt. Planina, Jurkloster, 2 izt. Galicija, Sv. Martin na Pohorju, Ponikva, Marija Reka, 2 izt. Tepanje, Plešivec, 2 izt. Ruše, Mala Nedelja, 2 izt. Reka p. Hoče, 2 izt. Sv. Jurij ob

Taboru, Gorica pri Rečici, Sv. Fr. Ksaverij, Sloka, Dol, Breznica, Bočna, Polzela, Prevorje, Sv. Martin pri Mariboru, Čadram, Podzemelj, Sv. Križ pri Mariboru, Št. Peter p. Pristava, Razbor, Sv. Križ pri Rogateu, Tuje p. Dol, Staritr, D. M. v Puščavi, Sv. Vid, Rečica, Žiče, Svetinje, 2 izt. Gorenja Polzava, Planina pri Framu, Sv. Lenart, Razbor, Trbovlje, Sv. Katarina pri Trb., 2 izt. Št. Peter v S. d., okolica Celje, Mozirje, Vurberg, Zibika, Sv. Jurij ob j. ž., 2 izt. Ljubno, Sv. Trojica v Slov. g., Prihova, okolica Ormož, Žetale, Cezanjevci. — Zasebnikov 7. Skupaj torej — 73 naročnikov.

Koroška — tri naročnike.

Rekapitulacija:

Goriško	196
Trst in okolica	—
Istra	2
Kranjsko	51
Štajersko	73
Koroško	3

Skupaj 325

(Naročnike-učitelje smo šteli med šolami. Upamo, da nismo naredili napake pri izpisovanju.)

Vsakdo more izračunati, kako je doslej naše občinstvo seglo založniku pod rame, in kakošen je pogled v prihodnost, ako se število naročnikov ne počveti. Dosedanji plačajo namreč ravno en snopič. — Iz tega razkaza je tudi razvidno, kako malo uspeha so imela doslej vsa priporočila. Apatija je tu naravnost neumevna! Saj imamo zakon na razpolago! Vsaka šola bi morala imeti toliko iztisov, kolikor je razredov, najmanj pa vsaj 1 iztis. Ali ostane naš glas še nadalje le — vpijočega v puščavi?

Vestnik.

Osebnosti. Nadučitelji so postali gg. Fran Rošker v Žusenu, Ivan Burdian v Št. Mihelu nad Mozirjem in Kvirin Pertl v Kapelah pri Radgoni, dosedaj šol. vodja v Žusenu; kot stalni učitelji so nastavljeni gg. Josip Brinar iz Rajhenburga v Sevnici, Fran Cmerešek na svojem mestu v Ločah in Otmar Herbst iz Marenberga na šoli Leitersberg-Karčovina za mariborsko okolico (zadnji je Nemeč ter dobi novoustanovljeno nemško pararelko). Nadalje sta nastavljeni kot stalni učiteljici gđe. Tereza Petovar v Kapelah pri Radgoni na svojem mestu ter Franica Krajnik iz Ajdovščine na Primorskem v Čadramu pri Konjicah. — Učiteljice ženskih ročnih del so postale: Marija Meško iz Kamnice pri Mariboru v Račjem, Karolina Vrečko (nadučiteljeva hči) za okoliško šolo v Slov. Gradcu in Ema Unger (nadučiteljeva hči) v Središču.

Društvo slov. učiteljic zboruje dne 26. marca t. l. dopoldne ob 10. uri v slov. Srezrednici pri sv. Jakobu v Ljubljani. Na dnevnem redu razun običajnih točk 1. predavanje „O prostoročnem risanju v ljudski šoli“, predava g. Sič, učitelj višje deklishe šole v Ljubljani; 2. predavanje „Naše težnje“ govori gđ. Vikt. Praprotnik, učiteljica v Kranju. K mnogobrojni vdeležbi vljudno vabi odbor.

Shod okrajnih šolskih nadzornikov bo baje dne 24. t. m. v Ljubljani.

Novo gimnazijsko poslopje v Novem mestu. Posebna komisija je po naročilu dež. šolskega sveta pregledala sedanje gimnazijsko poslopje v Novem mestu ter se izrekla, da se mora zgraditi novo poslopje, ker je sedanje nerabno.

Novo realčno poslopje v Idriji prično graditi prihodnji mesec. Poslopje bo jednonadstropno.

Nova nemška šola. Deželni šolski svet štajerski je odredil, da se podeli v slovenski Slatini pri Rogateu nemški enorazrednici javnost.

Štajersko. Naše učiteljstvo, razkropljeno na „Lehrerbund“, „Verband“ in slovenske učitelje, doslej brez enotnega vodstva vodi boj za svoj interes prav izdatno. Potegujemo se med drugim za javno kvalifikacijo, seve največ po papirnatih resolucijah. Važnejše korake napravila sta okrajna šolska sveta v Celji in Gornjem gradu, ki po svojih sejnih sklepih prosita deželni šolski svet, naj vpelje javno kvalifikacijo. Gotovo se tema sklepoma še pridružijo tudi drugi okrajni šolski sveti. Želeti bi bilo, da se enaki sklepi tudi sklenejo radi „političnega zadržanja“ v novih službenih tabelah.

Shod slovanskih časnikarjev se bo vršil — po dogovoru z osrednjim odborom v Pragi in z g. dr. Mazzuro v Zagrebu — v letošnjih binkoštnih praznikih v Ljubljani. Shod bo združen z izletom na Gorenjsko, v Postojno in eventualno v Trst. Pripravljani odbor razpošlje v kratkem vabila slovanskim avstrijskim časopisom in časnikarjem.

Pravico javnosti je podelil minister za nauk in bogočastje mestnemu deklisškemu liceju v Trstu in pa pravico obdržavati zrelostne izpite za leta 1901—1902 in 1903—1904 ter izdavatelj državnih spričevala zrelosti.

Učiteljski dom v Celovcu. Celovski rodoljubi so sklenili osnovati društvo „Učiteljski dom“. Namen društva bo, kakor poroča „Mir“: Vzdrževati v učiteljskem naraščaju ljubezen do katoliške vere, ljubezen do materinega jezika in do avstrijske domovine. Da se to doseže, hoče društvo zbirati pripravnike in napraviti jim zavod, v katerem bodo dobro oskrbljeni, a tudi strogo nadzorovani, zavod, ki ima polagoma postati zavetišče učiteljskega stanu, in dom, kjer se bodo zbirali vsi dobromisleči učitelji. — To je lep namen, če le ni skrit za tem namenom še kak drug namen, ki bi utegnil zapostavljati narodnost!

V Tolminu se je ustanovil lanske jeseni „Otroški vrtec“, katerega obiskuje sedaj 37 otrok v dobi mej 3.—6. letom. Vzdržuje ga zasebno društvo, ki obstoji iz rednih členov, O ustanovljenju so pa bile velike težave v gmotnem pogledu, ker je osobito začetek stal mnogo denarja. Tu mu je velikodušno priskočil na pomoč gospod dr. Karol Triler, odvetnik v Ljubljani, ki je podaril društvu lepo svoto 250 kron in s tem zagotovil njega obstanek. Bodi mu iskrena zahvala na tem blagodušnem daru za male otročiče!

„Otroški vrtec“ prav lepo napreduje, le žal, da se nekateri pristni Tolminci še premalo zanimajo zanj, da-si je na prvem mestu ustanovljen na korist trga.

I. Izkaz prispevkov za Krivčev nagrobni spomenik. Preblagorodni gosp. dr. Ploj, c. kr. dvorni svetnik in državni poslanec na Dunaju 20 K; gg. Anton Brumen, odvetnik v Ptuj 5 K; Ivan Kaukler v Ptuj 5 K; Fran Podobnik na Hajdini 5 K; Dom. Serajnik na Ptujski Gori 2 K; Fran Šorn pri Sv. Lovrencu 2 K; Albin Wankmüller pri Sv. Duhu 2 K; Anton Brumen v Kapeli 2 K; Jakob Vrunker na Leskovcu 1 K; skupaj 50 K.

Na Hajdini, dne 10. marca 1902. — Fran Podobnik nadučitelj.

Učiteljska služba. Na štirirazredni, v tretjem krajnem razredu se nahajajoči ljudski šoli pri Sv. Ani na Krembergu, je spričetkom poletnega polulelja popolniti mesto učitelja trajno, oziroma začasno. Prošnje na krajni šolski svet do 28. t. m.

Habsburška rodbina. Vladajoča rodbina v Avstriji šteje po rojstvu najmlajše hčerke nadvojvode Frana Salvatorja in Marije Valerije 87 članov; razun cesarja je 32 nadvojvod in 55 nadvojvodinj.

Listnica uredništva:

Vsem somišljenikom veselo alelujo!

„Učiteljski Tovarš“ izhaja 1., 10. in 20. dne vsakega meseca ter stoji vse leto 8 K, pol leta 4 K, četrt leta 2 K. Spisi naj se blagovolijo pošiljati samo pod naslovom: Uredništvo „Učiteljskega Tovarša“ v Ljubljani. Naročnino pa prejema g. Frančišek Crnagoj, nadučitelj v Ljubljani (Barje). — Vse pošiljatelj naj se pošilja franko. — Oznanila in poslanice se računajo za stran 30 K, pol strani 16 K, 1/2 strani 10 K, 1/4 strani 8 K, 1/8 strani 4 K; manjši inserati po 20 h petit-vrsta. Večkratno objavljenje po dogovoru. Priloge poleg poštne 6 K.